

עמ"ת 19139/04/17 - בהאא סיאערה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 19139-04-17 סיאערה(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 151735/2017

בפני	כבוד השופט אלי אברבנאל
עוררים	בהאא סיאערה (עציר)
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

רקע

1. לפני ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא), בתיק מ"ת 15389-04-17 אשר ניתנה ביום 9.4.2017, בה החליט בית המשפט להורות על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו בת.פ. 15383-04-17.

בכתב האישום מואשם העורר בכך שביום 6.4.2017 שהה בישראל ללא היתר כדין ובכך עבר עבירה של כניסה לישראל שלא כדין, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952.

אין מחלוקת כי בידי המשיבה ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לעורר והדיון התמקד, בבית משפט קמא ובערר שלפני, בשאלת עילת המעצר.

החלטת בית המשפט קמא

2. בהחלטתו נתן בית המשפט קמא משקל גבוה להרשעה קודמת של העורר בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין, שבגינה נדון ביום 11.9.2016 למאסר מותנה בן חודשיים. בית המשפט קבע כי היות המשיב תושב שטחים היא עובדה המקימה "חשש מובנה להמלטות מהדין" המתעצם נוכח המע"ת התלוי ועומד נגדו כאמור לעיל. בית המשפט הוסיף כי ביצוע העבירה, זמן לא ארוך לאחר שנשפט על עבירה דומה, מוכיח כי אין לתת בו אמון כי יקיים את תנאי השחרור וייתייב למשפטו.

טיעוני הצדדים

3. העורר טוען כי הוא נכנס לישראל למטרת עבודה וכי לא נשקפת סכנה מפניו. אשר לחשש להמלטות מהדין מציע העורר להפקיד סכום כסף במזומן בסך של כ - 3000-5000 ש"ח וכן להמציא ערבויות של תושבי ישראל להבטחת התייצבותו למשפט.

4. המשיבה מציינת את המאמץ המושקע על ידי כוחות הביטחון בניסיון להקטין את ממדי תופעת הכניסה לישראל שלא כדין ואת הזיקה שבין עבירה זו לעבירות בטחון ואחרות. ב"כ המשיבה ציין כי רבים מהנאשמים תושבי השטחים, המשוחררים בערבות, אינם מתייצבים למשפטם, כי נדרש מאמץ רב כדי להביאם לדין וכי בשל כך רבים מהתיקים מותלים על פי החוק.

דין והכרעה

5. העורר נעצר בתוך שטח מדינת ישראל ואין הוא חולק כי בידי המשיבה ראיות לכאורה להוכיח את העבירה המיוחסת לו.

כמו כן טענת העורר כי הוא נכנס לישראל למטרת פרנסה לא נסתרה. מכאן שהדין לפני התמקד בשאלת קיומה של עילת המלטות מהדין ובשאלה אם ניתן לאיין חשש זה בערבויות מתאימות.

העורר כבן 19, הובא לאחרונה לדין בגין עבירה קודמת של כניסה שלא כדין לישראל וביום 11.9.2016 הוא נדון בגינה לעונש של חודשיים מאסר על תנאי. והנה, בטרם חלפו שבעה חודשים מגזר הדין שב העורר ונכנס לישראל שלא כדין פעם נוספת.

ברע"פ 3677/13 אלהרוש נ. מדינת ישראל (9.12.14), שבה התייחס בית המשפט העליון (כבוד השופט ס' ג'ובראן) לרמת הענישה הנדרשת בעבירת הכניסה לישראל שלא כדין, נקבע:

"מושכלות ראשונים הם כי הכניסה לישראל שלא כדין ומבלי היתר פרטני פוגעת בבטחון המדינה, בזכותה לקבוע את הבאים בשעריה ועלולה להגדיל את הסיכון לפשיעה מצד אלו ששוהים בה לא כדין."

כפי שנקבע בפסק הדין האמור, מידת הפגיעה הצפויה מאלה הנכנסים לישראל לצרכי פרנסה פחותה מזו הצפויה מאלה הנכנסים אליה למטרת פעילות חבלנית או למטרת פשיעה, ואולם גם הנכנסים לישראל שלא כדין לצרכי פרנסה מגבירים את הסכנה הטמונה בתופעה זו, ואת החשש ל"זליגת פעילות חבלנית עוינת" לתחומי המדינה.

מכאן המאמץ הניכר המושקע על ידי רשויות האכיפה בטיפול בתופעת הכניסה לישראל שלא כדין, הן בנוגע לנכנסים למטרת פעילות חבלנית עוינת או פשיעה, והן בנוגע לנכנסים למטרות פרנסה.

כפי שנפסק בעבר, הגשת כתב אישום נגד מי שאינו מתגורר בתחומי מדינת ישראל, כרוכה בחשש מובנה לאי התייצבותו לדין:

"אישום נגד תושב האזור בגין שהיה בלתי חוקית בישראל מקים חשש להתחמקות מהליכי משפט על דרך של הישארות הנאשם בשטחי הרשות הפלשתינית, בהם אין פועלות רשויות האכיפה של ישראל" (בש"פ 6781/13 קונדוס נ. מדינת ישראל, פורסם 4.11.2013).

עם זאת במקרים המתאימים ניתן להקטין את החשש האמור, בקביעת תנאי שחרור ובהם ערבויות מתאימות. על פי תפיסה זו מתאפשר שחרור ממעצר של מרבית הנאשמים בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין.

6. במקרה שלפנינו, כאמור העורר עבר עבירה דומה בנסיבותיה חודשים אחדים בטרם העבירה נושא הדיון,

שבגינה נדון לעונש של חודשיים מאסר על תנאי. עובדות אלה מגבירות את החשש מפני אי התייצבותו של העורר לדין, הן בשל הקשי לתת בו אמון כי יעמוד בהתחייבותו והן בשל תקופת המאסר הצפויה לו בין היתר בשל המאסר המותנה האמור.

כידוע בהכרעה בשאלת מעצר עד תום ההליכים חלה מעין "מקבילית כוחות" בין מרכיב הראיות לכאורה לבין עילת המעצר (בש"פ 5564/11 פלוני נ. מדינת ישראל, פורסם 8.8.2011). בנוסף לכך, יש להביא בחשבון, במסגרת מערכת השיקולים האמורה, גם את מידת התמשכות ההליכים בתיק ומורכבותם (בש"פ 7260/13 מדינת ישראל נ. כיאל (פורסם 18.11.2014)).

בעניינו של העורר, מהצד האחד עומד מרכיב הראיות לכאורה שאינו שנוי במחלוקת. צפוי גם כי שמיעת הראיות בתיק זה לא תארך. מהצד האחר עומדת עילת החשש להמלטות מהדין שמשקלה ממשי, נוכח העובדות האמורות לעיל. בנסיבות אלה מקבילית הכוחות נוטה למעצר עד תום ההליכים, ומכאן ההצדקה להחלטתו של בית המשפט קמא.

אשר על כן הערר נדחה.

ניתנה היום, ט"ז ניסן תשע"ז, 12 אפריל 2017